

Nederlandse Geloofsbelijdenis

Artikel 3

Wij belijden dat dit Woord van God niet is gezonden noch voortgebracht door de wil van mensen, maar de heilige mannen Gods hebben gesproken, gedreven door de Heilige Geest, zoals de heilige Petrus zegt [2 Petrus 1:21]. Daarna heeft God door een bijzondere zorg voor ons en onze zaligheid, zijn dienaren, de profeten en apostelen, geboden zijn geopenbaarde Woord op schrift te stellen, en zelf heeft Hij met zijn vinger de twee tafelen van de Wet geschreven. Hierom noemen wij zulke geschriften de heilige en goddelijke Schriften.

God sprak en spreekt. Dat is adembenemend. Dat is het ook als we mogen belijden dat we de Bijbel als Gods geschreven Woord hebben ontvangen.

Belijden is bedoeld om te aanbidden. De belijdenis dat God ons door de Bijbel persoonlijk aanspreekt, is telkens weer reden Hem te aanbidden.

initiatief

God heeft het eerste woord. Door te spreken schiep Hij en riep ook ons tot leven. Zijn spreken is aanspreken; Hij schiep ons voor de relatie met Hem. Dat Hij de mens riep, nadat wij Hem doodzwegen en geloof hechtten aan de leugens over Hem die de slang ons influisterde, laat extra zien dat God in zijn spreken uit is op relatie. Hij riep ons ter verantwoording: 'Waar ben je?' (Genesis 3,9). Daarmee hield Hij aan ons vast. Want in zijn spreken vervolgens klonk niet alleen zijn

oordeel over ons in opstand komen, maar ook zijn belofte van redding (Genesis 3,15).

De geschiedenis die volgde is vol van Gods spreken: waarschuwen, veroordelen, terugroepen, troosten, geduld, genade, telkens terugroepen... De profeet Jeremia omschrijft dat herhaaldelijk als 'telkens weer', wat je ook kunt lezen als 'al vroeg begonnen' (vgl. 2 Kronieken 36,15). Zo sprak God en liet zijn profeten spreken, omdat Hij zijn volk bij zich wil hebben, het wil zegenen en het dus naar zich terugroept.

Hij sprak zich ten slotte uit in zijn Zoon: 'Op velerlei wijzen en langs velerlei wegen heeft God in het verleden tot de voorouders gesproken door de profeten; nu, aan het einde van de tijd, heeft Hij tot ons gesproken door zijn Zoon' (Hebreeën 1,1-2).

inspiratie

Dat Gods woorden op Schrift kwamen, is het werk van allerlei mensen geweest. Zij hadden hun eigen biografie, cultuur, persoonlijkheden en spraken en zongen verspreid over vele eeuwen: profeten, koningen, aanbiddingsleiders, gelovige vrouwen en mannen, bekende namen en zonder twijfel velen van wie we de naam niet weten. Ze schreven, herschreven soms (vgl. Jeremia 36), vulden aan, stilerden hun poëzie (bijv. Psalm 119) of verwerkten wat anderen voor hen in Gods naam al mondeling of schriftelijk doorgaven. Zo kwam op schrift wat door hen als Gods Woord ontvangen was. Toch horen we in al die stemmen Gods eigen stem, omdat Gods Geest al die

mensen inspireerde om Gods stem te vertolken. Want 'een profetie nooit is voortgekomen uit menselijk initiatief: mensen die namens God spraken werden daartoe altijd gedreven door de heilige Geest' (2 Petrus 1,21).

integratie

Petrus (2 Petrus 1) roept in zijn testament de gelovigen op om zich te blijven focussen op het Woord van God. De betrouwbaarheid daarvan is door de komst van Jezus Christus definitief gebleken en daarom alleen maar geloofwaardiger geworden. Als gelovige hebben we Gods Woord nodig onderweg naar Gods toekomst. Als een licht dat schijnt in een donkere plaats en ons voor struikelen behoedt.

Het boek Spreuken bijvoorbeeld vertelt uitgebreid over Gods wijsheid, die ons in het alledaagse leven wil beschermen voor de verleidingen die ons leven willen ruïneren. De weg met de Heer is de weg van het leven. 'Want het is de HEER die wijsheid schenkt, zijn woorden bieden kennis en inzicht' (Spreuken 2,6).

De Heer Jezus heeft zijn kerk de wereld ingestuurd met de opdracht alle volken tot zijn leerlingen te maken, door hen te dopen én, zei Hij, 'door hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie opgedragen heb' (Matteüs 28,20).

God spreekt ons aan. Wij en onze kinderen moeten ons zijn woorden eigen maken, ze ons steeds herinneren, ons denken laten doortrekken. Om met Hem te leven, Hem te volgen, zijn wil te doen.